

підписання та ратифікації міжнародних документів, які більшою чи меншою мірою стосуються прав дитини.

Відповідно до Інформації «Про імплементацію у 2014 році Порядку денного асоціації Україна – ЄС» налагоджено співпрацю з міжнародними урядовими та неурядовими організаціями, які сприяють захисту прав та законних інтересів потерпілих від злочинів зазначеної спрямованості, допомагають у наданні потерпілим реінтеграційної, реабілітаційної, фінансової, психологічної та медичної допомоги (зокрема з Посольством США в Україні, Представництвом МОМ в Україні, Американською асоціацією юристів, Міжнародним жіночим правозахисним центром «Ла Страда – Україна», Координатором проектів ОБСЄ в Україні). Також реалізуються проект Ради Європи «Зміцнення та захист прав дитини»; проект Канадського агентства міжнародного розвитку «Реформування системи кримінальної юстиції щодо неповнолітніх в Україні»; проект ЄС «Створення регіональних центрів підтримки і супроводу дітей у кризових життєвих обставинах» (у містах Біла Церква, Жмеринка, Хмельницький).

Комітет ООН з прав дитини послідовно наголошує на тому, що держави – учасниці Конвенції про права дитини несуть головну відповідальність за її імплементацію, підкреслюючи, що реалізація прав дитини стане можливою лише за умови активної участі та співпраці багатьох зацікавлених сторін. Саме тому до процедури представлення періодичних доповідей та обговорення питань імплементації Конвенції Комітет запровадив практику залучення національних інституцій з прав людини, експертів, правозахисників, а також дітей. Важливо, що в Україні до підготовки періодичних доповідей Комітету ООН з прав дитини активно долучилися неурядові організації, які опікуються правами дитини.

Слід зазначити, що більшість положень зазначеної Конвенції, які захищають права українських дітей, уже давно імplementовані до національного законодавства, а решта – не тільки йому суперечать, а й не відповідають національним інтересам України.

Забезпечуючи реалізацію цих вимог Конвенції, а також реагуючи на нові виклики правам дітей, в Україні здійснюється реформування державної системи охорони дитинства.

На нашу думку, в даній ситуації Україна виступає пасивним спостерігачем за тим, що відбувається у світі та чим більше зволікати, тим складніше розв'язувати складні питання у майбутньому.

Правове забезпечення стратегії розвитку і управління вітчизняним донорством та трансплантологією

Юшкова В. В., викладач Університету сучасних знань

При розгляді співвідношень взамовиникнення та подальшої оптимізації стану таких категоріальних субстанцій як «медицина» та «право», навряд чи хтось заперечуватиме вторинність другої перед першою, і, навпаки – емпіричне-наукове лідерство першої по відношенню до другої. Водночас зазначимо що без донорства трансплантологія втрачає сенс, так само як і донорство без подальшого цільового-адресного використання. Стосовно ж донорства та трансплантології, як підгалузей

медицини, важко не погодитись з тезою, що у більшості розвинутих країн сучасного світу законодавство щодо донорства та трансплантології у різних ступенях є асинхронним по відношенню щодо її втілення - медико-технологічних та наукових досліджень, оптимізацій, інновацій, методів та врешті практики яка стає усталеною, а відтак це законодавство має ознаки апріорно недосконалого.

Фактично на сьогодні в Україні ми маємо частково невизначену ситуацію, навіть не дивлячись існування ЗУ «Основи законодавства України про охорону здоров'я» [1], який вчений О.Г. Пелагеша влучно назвав «медичною конституцією України» [2] і який містить лише одну ст. 47, на виконання якої, окрім ЗУ «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людині» [3] діють не спеціальні закони, а підзаконні акти. Реалії діючого на сьогодні законодавства України у сфері трансплантології свідчать, що в Україні, на жаль, існують прогалини, які не врахував як ЗУ «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людині» так і інші підзаконні акти; зокрема стаття 3 цього закону не поширюється на:

- донорство крові та (або) її компонентів і діяльність, пов'язану з їх використанням (зазначимо що існує Закон України «Про донорство крові та її компонентів»);
- трансплантацію статевих залоз, репродуктивних клітин та живих ембріонів;
- аутотрансплантацію – пересадку людині взятого у неї анатомічного матеріалу;
- імплантацію - пересадку біоімплантатів і штучно виготовлених замінників органів;
- взяття анатомічних матеріалів для діагностичних досліджень [4].

Отже ці напрямки слід або закріпити в ЗУ «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людині» або розробити і створити під них окремі закони.

Також з адміністративно-правової точки зору в Україні відсутній належний комплексно-системний механізм адміністративно-правового забезпечення трансплантації органів та інших анатомічних матеріалів людині, який би чітко окреслював і визначав:

- права та свободи донора та реципієнта на здійснення чи утримання від певних дій, спрямованих на трансплантацію;
- правовий статус трансплантатів – ключових матеріальних носіїв пересадки, без яких сама трансплантація не може відбутися;
- організаційно-правові засади побудови системи трансплантологічної допомоги населенню в Україні;
- загальнотеоретичні засади правового забезпечення трансплантації органів та інших анатомічних матеріалів людині, що інтенсифікуватиме нові дослідження у даній царині.

Адміністративно-правовий комплекс законодавства про донорство та трансплантологію в Україні не є досконалим, тоді як світова інноваційна медична практика спонукає його до змін. Вітчизняне законодавство про цю підгалузь потребує комплексного і системного вдосконалення та реформування з використанням апробованого міжнародного досвіду та

деонтології. Пріоритетна важливість вирішення цього питання дає незаперечливі підстави вважати його «державною стратегією розвитку».

Слід визнати на найвищому державному щаблі, що лікування та врятування людського життя за допомогою донорства та трансплантології є одним із найпріоритетніших та найнагальніших напрямків забезпечення і охорони здоров'я українського суспільства згідно Конституції України.

Подолання вищезазначених проблем та їх реформування, необхідно здійснювати та проводити адміністративно-правовими заходами перш за все на вищому державному рівні - як виконавчою, так і законодавчою гілками влади у тісному взаємозв'язку.

В умовах фактичної кризи донорства та трансплантології, логічним би вважалось створити проект правового забезпечення, який передбачав би оновлену державну стратегію розвитку і управління вітчизняним донорством та трансплантологією до 2025 року, яка б у свою чергу передбачала б створення: проекту «Кодексу трансплантології та біоетики», Всеукраїнської громадської ради донорства та трансплантології, Державної інформаційно-роз'яснювальної програми ЗМІ, «Державного фонду донорства та трансплантології» та «Національної агенції донорства та трансплантології».

Список використаних джерел:

1. Закон України «Основи законодавства України про охорону здоров'я». Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2801-12> · Закони

2. Пелагеша О. Г. Норми права як складова механізму адміністративно-правового забезпечення трансплантації органів та інших матеріалів людини в Україні / О. Г. Пелагеша // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 718–724 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2010-4/10poglvu.pdf>

3. Закон України «Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людини»: від 16.07.1999 р., № 1007-XIV // Голос України. – 17.08.1999.

4. Волкова О. Принципи касательно международно-правового регулирования трансплантации человеческих органов, тканей и клеток / О. Г. Пелагеша // Европейские перспективы. – 2010. – № 3. – с. 89

Правові аспекти участі адвоката у цивільному процесі: до питання цивільно-процесуального захисту

Шутенко Л.Л., головний спеціаліст управління муніципального розвитку Житомирської міської ради

Науковий керівник: кандидат юридичних наук **Петровський А.В.**

Суттєві зміни в суспільних відносинах, розбудова нової демократичної правової держави є неможливим без створення гарантій для захисту прав людини. Конституція України, надаючи пріоритети правам і свободам людини і громадянина, гарантує громадянам право на судовий захист.

Згідно статті 59 Конституції України для надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура [1].

Адвокатура – це найважливіший правовий інститут будь-якої держави, який стоїть на захисті прав громадян, віддзеркалює стан і рівень демократії в країні. Від того, наскільки вона міцна, організована, законодавчо захищена, у значній мірі залежить впевненість кожного громадянина у своєму добробуті. Нині громадяни можуть використати